

Romani assertatoris exprimit, nil tamen derogans rei præfenti) *sed rejiciendos esse decrevit, &c.* Ita Sergius non Legem Apostolicam, sed canonem Concilii alicujus adversantem libertati Christianæ repudiavit. Quid inde sentiendum de annotatis *Pammelii & Beati Rhenani* ad Tertullianum, scribentium, non ita diu esse, quod Christiani vescantur suffocata & morticina carne, id judicare cuivis in proclivi est. Quod prævaricatoribus contra Apostolicam Legem identidem ab Episcopis & Conciliis particularibus pœna legitur imposita, nil facit pro obtinenda moralitate legis. Nam & placitorum Ecclesiasticorum violatio in prævaricatoribus merito punitur. *Leonis Novellæ* in vetando sanguinis esu adeo severæ satis ostendunt, tum temporis & inter Græcos multum desuisse consuetudinem a sanguine abstinendi. Cum autem escarium sanguinem præ cæteris cibis gulæ impenderent, homines delicatuli, inde, ut luxuriæ termini majores ponerentur ad priscam consuetudinem sublato prorsus sanguinis esu alligandam legem censuit Imperator. Et forsan ipse natura bhorruit ab esu; certe in explicatione ritus Mosaici & consilii Apostolici ipsum deviasse verba legis clamant. Cæterum, ut *JCTI* in foro illis *Novellis* non utuntur, quod est *Cl. Rittersbusii* *Judicium*, ita Ecclesia illis non obligabitur. Nec prorsus apud Græcos invaluisse *Leonis Novellas* tum temporis credidero: si publice sanguine non licuit vesci, saltim privatim alii meliori intellectu rei indifferentis præditi non protinus ab esu licito sanguinis absterriti fuere. Ita statuere me jubet historia ex *Nicephoro & Paulo Diacono* in *Sexto Sæculo a Centuriatoribus Magdeburgensibus observata. Abstinate Populo Constantinopolitano tempore Quadragesimæ a carnibus, Justinianus Imperator recte intelligens, eam consuetudinem esse adiaphoram prorsus, & quemlibet citra lesionem conscientie posse eam intermittere, propter inopiam aliarum rerum, edicto jus sit populum vesci carnibus. Verum aliqui superstitione magis quam pietate non obtemperarunt & venditores carniū interfecerunt. Quod autem in pari re contigit, potuit & evenire in compari.*

De Jure
Just. part.
V. c. IV.